

University of Groningen

Case note: ECLI:NL:RBNHO:2021:8514

Paapst, Mathieu

Published in:
Jurisprudentie Bescherming Persoonsgegevens

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2021

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Paapst, M. (2021). Case note: ECLI:NL:RBNHO:2021:8514. JBP 2021/114. Casenote over: Rechtbank Noord Holland, 22/09/2021, HAA 20/3831, ECLI:NL:RBNHO:2021:8514 *Jurisprudentie Bescherming Persoonsgegevens*, 2021(6).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

zijn verzoek om zijn proceskosten te vergoeden. Bij een gegrondverklaring van het bezwaar komen deze kosten volgens eiser namelijk voor vergoeding in aanmerking. De rechtbank volgt eiser in dit standpunt. Verweerder is in het bestreden besluit niet ingegaan op dit verzoek van eiser terwijl hij hier op grond van artikel 7:15, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wel een beslissing op had moeten nemen. Het beroep is daarom op dit punt gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met artikel 7:15 van de Awb. Vervolgens dient de rechtbank de vraag te beantwoorden of er aanleiding bestaat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand te laten op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb. De rechtbank beantwoordt deze vraag gelet op het voorgaande bevestigend. De rechtbank zal beslissen over de gevraagde proceskosten in bezwaar en de andere door eiser naar voren gebrachte beroepsgronden leiden niet tot de conclusie dat verweerder het bestreden besluit niet had kunnen nemen. De rechtbank wijst het verzoek van eiser in bezwaar om proceskostenvergoeding af, omdat eiser dit verzoek niet heeft onderbouwd.

Conclusie

16. De rechtbank concludeert dat verweerder in het kader van de AVG op de juiste wijze heeft beslist op het informatieverzoek van eiser. Niet is gebleken dat het verstrekte overzicht van de persoonsgegevens onvolledig zou zijn of dat verweerder verplicht was afschriften van een aantal documenten aan eiser te verstrekken.

17. Omdat het beroep gegrond is, moet verweerder aan eiser de proceskosten vergoeden die hij heeft gemaakt. Op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht komen de kosten voor door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand in aanmerking voor vergoeding. Omdat eiser zonder gemachtigde heeft geprocedeerd is hier geen sprake van. Eiser heeft om vergoeding van zijn verletkosten ad € 75,- gevraagd in verband met het bijwonen van de zitting (45 minuten). Op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden de door eiser gevorderde verletkosten vergoed overeenkomstig een tarief dat, afhankelijk van de omstandigheden, tussen € 7,- en € 84,- per uur bedraagt. In de toelichting op het formulier proceskosten is uitdrukkelijk aangegeven dat de voor vergoeding in aanmerking komende verletkosten dienen te worden onderbouwd met be-

wijsstukken. Eiser heeft nagelaten dit te doen. Volgens vaste rechtspraak dient in die situatie een vergoeding volgens het minimumtarief te worden toegekend. De rechtbank stelt gelet daarop de vergoeding voor verletkosten vast op € 5,25 (45 minuten x € 7,-). Daarnaast bepaalt de rechtbank dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht van € 178,- moet vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand blijven;
- draagt verweerder op het door eiser betaalde griffierecht van € 178,- aan hem te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 5,25.

114

UWV mocht verzoek om verwijdering van telefoonnotities afwijzen

Rechtbank Noord-Holland zp Haarlem
22 september 2021, HAA 20/3831,
ECLI:NL:RBNHO:2021:8514
(mr. Affourtit-Kramer)
Noot mr. dr. M.H. Paapst

Telefoonnotities. UWV. WW-uitkering. Bewaartermijn. Archiefbescheiden. Taak van algemeen belang.

[AVG art. 5 lid 1, 6 lid 1 aanhef en onder e, 17 lid 1 en 3, 21 lid 1; UAVG art. 45 lid 1; Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen art. 30; Archiefwet 1995 art. 3, 5]

Eiseres heeft het UWV verzocht haar betreffende telefoonnotities te verwijderen (in de zin van art. 17 lid 1 AVG). Volgens eiseres verhoudt het bewaren van telefoonnotities zich niet met het beginsel van minimale gegevensverwerking. Verweerder stelt zich op het standpunt dat ingevolge art. 30 Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen aan het UWV de taak van het algemeen belang aan het UWV is opgedragen. Eiseres heeft een WW-uitkering aangevraagd en voor het vast-

stellen van het recht op die uitkering heeft verweerder een dossier aangelegd met daarin de telefoonnotities, bevattende persoonsgegevens van eiseres. Verweerder heeft deze gegevens daarom gelet op haar taak rechtmatig verwerkt. Onder de Archiefwet wordt het dossier van eiseres aangemerkt als archiefbescheid dat op grond van deze wet bewaard moet worden.

De rechtbank kan verweerder volgen in zijn standpunt dat het aanleggen van een dossier van eiseres noodzakelijk is voor de taakuitoefening (art. 6 lid 1 onder e AVG). Dat telefoonnotities ook bewaard worden als onderdeel van dit dossier is naar het oordeel van de rechtbank niet onredelijk, omdat daarin informatie kan staan die van belang is voor het dossier en het recht op uitkering van eiseres. Geoordeeld wordt daarom dat de in de telefoonnotities opgenomen persoonsgegevens in beginsel rechtmatig zijn verwerkt.

Uit de Selectielijst UWV volgt dat de bewaartermijn voor informatie ten behoeve van het beslissen over de aanspraak op uitkering, de hoogte en de duur van de uitkering 5 jaar bedraagt. Nu de telefoonnotities, zoals verweerder stelt, worden bewaard in verband met de aanspraak op uitkering en de verplichting om te bewaren op een wettelijke grondslag berust, heeft verweerder zich terecht op het standpunt kunnen stellen dat zij niet gehouden was om de telefoonnotities van eiseres te verwijderen.

Eiseres stelt dat verweerder, gelet op art. 5 lid 1 onder e AVG, de persoonsgegevens moet verwijderen of weglakken uit de telefoonnotities. De rechtbank volgt eiseres niet in haar standpunt. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bepaald dat de Archiefwet, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de Wet openbaarheid van bestuur dat een informatiestelsel kent, een documentenstelsel bevat. Volgens de Afdeling past het bewerken van documenten, bijvoorbeeld door deze te anonimiseren, niet bij het documentenstelsel. Verweerder heeft zich daarom ter zitting terecht op het standpunt gesteld dat archiefbescheiden niet gewijzigd kunnen worden.

Eiseres voert ten slotte aan dat de gegevensuitwisseling tussen verschillende afdelingen binnen het UWV onrechtmatig is omdat dit in strijd is met het beginsel van minimalisering van gegevensverwerking en door de gegevensuitwisseling de beveiliging van haar persoonsgegevens onvoldoende gewaarborgd is. De rechtbank is van oordeel dat het verzoek van eiseres niet een situatie

is als bedoeld in art. 34 UAVG. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder het beroep van eiseres op dit punt terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[Eiseres] te [woonplaats],
eiseres,
gemachtigde: mr. E. Aerts,
tegen
de Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut
werknemersverzekeringen,
verweerder,
gemachtigde: mr. K. Ait Moha.

Procesverloop

In het besluit van 18 november 2019 (primaire besluit) heeft verweerder het verzoek van eiseres om verwijdering van telefoonnotities afgewezen en verweerder heeft uitgelegd waarom er informatie wordt uitgewisseld tussen de verschillende afdelingen van het UWV.

In het besluit van 14 juli 2020 (bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen het primaire besluit wat betreft de telefoonnotities, onder aanpassing van de motivering, ongegrond verklaard en het bezwaar wat betreft de interne gegevensuitwisseling niet-ontvankelijk verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. De rechtbank heeft het beroep op 11 augustus 2021 op zitting behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De aanloop naar het primaire besluit is atypisch geweest. Eiseres heeft verweerder in meerdere brieven en e-mails verzocht om informatie en duidelijkheid omtrent de informatieverwerking en -stromen. Deze brieven en e-mails van de zijde van eiseres hebben geleid tot het besluit van 18 november 2019 te nemen. Eiseres kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder dat de telefoonnotities niet worden verwijderd en kan zich evenmin erin vinden dat er tussen de afdelingen van het UWV informatie over eiseres en persoonsgegevens worden gedeeld.

2. De rechtbank heeft ter zitting geconstateerd dat eiseres niet alleen verwijdering van de telefoonno-

tities wenst maar ook – op enig moment – heeft verzocht om inzage in die notities. De functionaris gegevensbescherming heeft per e-mail van 28 februari 2020 een overzicht van de telefoonnotities aan eiseres ter beschikking gesteld. De rechtbank stelt daarom vast dat aan het verzoek om inzage ingevolge artikel 15 van de AVG is voldaan en dat dit verder niet ter toetsing voorligt.

3. Verweerder heeft met het bestreden besluit gemotiveerd dat het UWV bij het beheren van persoonsgegevens de Algemene verordening persoonsgegevens (AVG)¹ en de Archiefwet in onderlinge samenhang dient te bezien. Het opmaken van telefoonnotities valt, voor zover daarbij persoonsgegevens worden verzameld, onder de reikwijdte van de AVG. Verweerder verwerkt de persoonsgegevens in de telefoonnotities op grond van artikel 6, eerste lid, onder e, van de AVG. Uit dit artikel volgt dat de verwerking noodzakelijk dient te zijn voor de vervulling van (wettelijk vastgelegde) taken van algemeen belang die aan verweerder zijn opgedragen. De telefoonnotities leveren een bijdrage aan de behandeling en de verantwoording van door verweerder uitgevoerde taken en zijn om die reden rechtmatig verwerkt. De telefoonnotities maken onderdeel uit van het dossier van eiseres dat bewaard wordt op grond van de Archiefwet. Archiefbescheiden die op grond van de archiefwet bewaard worden kunnen niet zonder meer worden vernietigd, dit mag pas plaatsvinden na afloop van de in de selectielijst vastgestelde bewaartermijnen. De bewaartermijn volgt uit de 'Selectielijst Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen'. Dit is een uitzondering op het recht op gegevenswissing in de zin van artikel 17 van de AVG.

Wat betreft de uitwisseling van gegevens binnen verschillende afdelingen is verweerder van opvatting dat hij daarover geen besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft genomen omdat de brief van 18 november 2019 niet gericht is op een rechtsgevolg. Het bezwaar van eiseres daartegen heeft verweerder daarom niet-ontvankelijk verklaard.

4. Het wettelijk kader is opgenomen in de bijlage (niet opgenomen; *red.*).

5. De telefoonnotities

5.1. Eiseres betwist dat de verwerking van telefoonnotities noodzakelijk is. Volgens eiseres houdt het bewaren van telefoonnotities zich niet met het beginsel van minimale gegevensverwerking ingevolge artikel 5, eerste lid, van de AVG. Dit heeft als gevolg dat de telefoonnotities onrechtmatig zijn verwerkt en om die reden wordt niet toegekomen aan het toetsingskader en de bewaartermijnen van de Archiefwet. Immers gaat de selectielijst over reeds gearchiveerde gegevens, wat veronderstelt dat de archivering op zich rechtmatig is en dat is volgens eiseres niet het geval. Eiseres heeft daarom wel recht op gegevenswissing.

5.2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat ingevolge artikel 30 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen aan het UWV de taak van het algemeen belang aan hem is opgedragen. Eiseres heeft een WW-uitkering aangevraagd en voor het vaststellen van het recht op die uitkering heeft verweerder een dossier aangelegd met daarin de telefoonnotities, bevattende persoonsgegevens van eiseres. Verweerder heeft deze gegevens daarom gelet op haar taak rechtmatig verwerkt. Onder de Archiefwet wordt het dossier van eiseres aangemerkt als archiefbescheid dat op grond van deze wet bewaard moet worden. De telefoonnotities die als onderdeel van het dossier zijn bewaard vallen daarom onder de bewaartermijnen van de selectielijst. Wat betreft het verzoek om gegevenswissing is verweerder van opvatting dat eiseres niet heeft aangevoerd wat haar belang bij dat recht is. Verweerder kan daarom niet beoordelen of dit belang zwaarder weegt dan het belang om de telefoonnotities te bewaren. Dat eiseres inmiddels geen lopende uitkering meer heeft is onvoldoende zwaarwegend.

Om welke persoonsgegevens en welke verwerkingen gaat het?

5.3. Verweerder heeft toegelicht dat in de telefoonnotities tenminste de naam van eiseres staat en dat de telefoonnotities om die reden persoonsgegevens bevatten.

Verder stelt de rechtbank vast dat het verzoek van eiseres zowel ziet op de dossiervorming in het kader van de beoordeling van het recht op uitke-

1 Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG.

ring, als op het bewaren van die telefoonnotities in een archief nadat de uitkering is beëindigd.

Is de verwerking van de persoonsgegevens rechtmatig?

5.4. Het verzoek om verwijdering moet worden aangemerkt als een verzoek om wissing van persoonsgegevens als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de AVG. Dat artikel bepaalt dat de betrokkene het recht heeft op wissing – onder meer – wanneer de persoonsgegevens onrechtmatig zijn verwerkt. Eiseres heeft verzocht om vernietiging van de telefoonnotities in zijn geheel, maar gelet op artikel 17 van de AVG kan alleen worden verzocht om verwijdering van de persoonsgegevens en niet om verwijdering van de gehele telefoonnotities. In welke gevallen persoonsgegevens rechtmatig zijn verwerkt is geregeld in artikel 6 van de AVG.

5.5. De rechtbank kan verweerder volgen in zijn standpunt dat het aanleggen van een dossier van eiseres noodzakelijk is voor de taakuitoefening (artikel 6, eerste lid, onder e van de AVG). Dat telefoonnotities ook bewaard worden als onderdeel van dit dossier is naar het oordeel van de rechtbank niet onredelijk, omdat daarin informatie kan staan die van belang is voor het dossier en het recht op uitkering van eiseres. Geoordeeld wordt daarom dat de in de telefoonnotities opgenomen persoonsgegevens in beginsel rechtmatig zijn verwerkt.

Mogen de telefoonnotities ook bewaard blijven?

5.6. Eiseres heeft in beroep naar voren gebracht dat zij het er niet mee eens is dat de telefoonnotities – na afronding van het uitkeringsdossier – bewaard blijven.

5.7. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen² volgt uit artikel 17, derde lid, van de AVG dat op het bestuur geen plicht rust om persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen indien op haar een wettelijke verwerkingsplicht rust.

Uit artikel 3 van de Archiefwet 1995 volgt dat het college verplicht is de onder hem berustende archiefbescheiden in goede, geordende en toegankelijke staat te brengen en te bewaren. Op grond van artikel 5 van de Archiefwet 1995 is de Selectielijst UWV opgesteld. Uit de Selectielijst UWV volgt dat de bewaartermijn voor informatie ten

behoefte van het beslissen over de aanspraak op uitkering, de hoogte en de duur van de uitkering 5 jaar bedraagt. Nu de telefoonnotities, zoals verweerder stelt, worden bewaard in verband met de aanspraak op uitkering en de verplichting om te bewaren op een wettelijke grondslag berust, heeft verweerder zich terecht op het standpunt kunnen stellen dat zij niet gehouden was om de telefoonnotities van eiseres te verwijderen.

Moeten de persoonsgegevens worden verwijderd uit de telefoonnotities?

5.9. Eiseres stelt dat verweerder, gelet op artikel 5, eerste lid, onder e, van de AVG, de persoonsgegevens moet verwijderen of weglakken uit de telefoonnotities.

De rechtbank volgt eiseres niet in haar standpunt. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft op 8 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:620, bepaald dat de Archiefwet, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de Wet openbaarheid van bestuur dat een informatiestelsel kent, een documentenstelsel bevat. Volgens de Afdeling past het bewerken van documenten, bijvoorbeeld door deze te anonimiseren, niet bij het documentenstelsel. Verweerder heeft zich daarom ter zitting terecht op het standpunt gesteld dat archiefbescheiden niet gewijzigd kunnen worden. Dit is ook in overeenstemming met artikel 3 van de Archiefwet waarmee is bepaald dat op het bestuur de plicht rust om de onder hem berustende archiefbescheiden in goede, geordende en toegankelijke staat te brengen en te bewaren, alsmede zorg te dragen voor de vernietiging van de daarvoor in aanmerking komende archiefbescheiden.³

Rectificatie (ten overvloede)

5.10. Eiseres stelt dat de inhoud van de telefoonnotities onjuist is en wenst daarom rectificatie van de notities. Ten eerste overweegt de rechtbank dat dit niet voorligt in deze procedure. Daarbij overweegt de rechtbank dat niet gebleken is dat de in de archiefbescheiden opgenomen persoonsgegevens onjuist zijn. Daarnaast staat in artikel 45, eerste lid, van de Uitvoeringswet Algemene Verordening Gegevensbescherming (UAVG)

2 Zie de uitspraak van de Afdeling van 12 mei 2021, met ECLI:NL:RVS:2021:1028.

3 Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 12 mei 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1028.

dat het recht op rectificatie niet geldt ten aanzien van archiefbescheiden.

6. Gegevensuitwisseling binnen het UWV

6.1. Eiseres voert aan dat de gegevensuitwisseling tussen verschillende afdelingen onrechtmatig is omdat dit in strijd is met het beginsel van minimalisering van gegevensverwerking als genoemd in artikel 5 van de AVG. Verder wijst eiseres op artikel 32 van de AVG en voert aan dat door gegevensuitwisseling de beveiliging van haar persoonsgegevens onvoldoende gewaarborgd is. Tenslotte is niet inzichtelijk voor eiseres hoe haar persoonsgegevens beveiligd worden en dat is niet in overeenstemming met artikel 12 van de AVG.

6.2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat ingevolge artikel 34 van de UAVG geldt dat een schriftelijke beslissing op een verzoek als bedoeld in de artikelen 15 tot en met 22 van de AVG, voor zover deze is genomen door een bestuursorgaan, een besluit is in de zin van de Awb. Artikel 15 van de AVG bevat het recht op inzage in persoonsgegevens en informatie over de verwerking van die persoonsgegevens. Volgens verweerder hoeft op grond van dat artikel geen informatie verstrekt te worden over de beveiliging en beheersing van de gegevensuitwisseling bij het verwerken van persoonsgegevens. Desalniettemin kan eiseres hierover vragen stellen aan verweerder, hetgeen zij ook gedaan heeft, en verweerder heeft de vragen en klachten van eiseres tijdens het gesprek van 13 december 2019 beantwoord. Verweerder heeft uitleg gegeven over de wijze waarop het UWV invulling geeft aan de beveiliging en beheersing van gegevensuitwisseling binnen het UWV. Verweerder is echter niet gehouden om daarover een besluit in de zin van de Awb te moeten nemen, aangezien met het verstrekken van deze informatie geen publiekrechtelijk rechtsgevolg wordt beoogd.

6.3. De rechtbank stelt voorop dat de beoordeling van de bestuursrechter zich in beginsel beperkt tot de vraag of eiseres terecht niet-ontvankelijk is verklaard. De rechtbank kan het standpunt van verweerder volgen en is van oordeel dat het verzoek van eiseres niet een situatie is als bedoeld in artikel 34 van de UAVG. Verweerder kon daarom niet worden gehouden om daarop een besluit te nemen en heeft dat met de brief van 18 november 2019 ook niet gedaan, omdat daarmee een toelichting is gegeven waarmee geen rechtsgevolgen in het leven zijn geroepen. De rechtbank is daar-

om van oordeel dat verweerder het beroep van eiseres op dit punt terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

7. Gelet op al het voorgaande is het beroep ongegrond.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

NOOT

Het samenspel tussen Archiefwet en de AVG is niet eenvoudig, zo blijkt ook maar weer uit deze uitspraak van de rechtbank Noord-Holland.

Een groot deel van de Archiefwet richt zich op de blijvende bewaring van archiefbescheiden in een zogeheten archiefbewaarpplaats. Daarbij gaat het om het Nationaal Archief, een Regionaal Historisch Centrum, een gemeentelijke archiefbewaarpplaats, of een waterschapsarchiefbewaarpplaats. Voor een organisatie zoals het UWV is het Nationaal Archief aangewezen voor het beheer van de archieven. Nadat een overheidsorganisatie de archiefbescheiden heeft overgedragen aan het Nationaal archief, draagt zij ook de verantwoordelijkheid over voor het duurzaam toegankelijk maken en houden van de archiefbescheiden.

Omdat het uit een oogpunt van authenticiteit en betrouwbaarheid niet wenselijk werd geacht om achteraf nog aanpassingen te kunnen doen in naar de archiefbewaarpplaats overgebrachte informatie, is in art. 45 Uitvoeringswet AVG (UAVG) bepaald dat bij de verwerking van persoonsgegevens die berusten in een archiefbewaarpplaats, een aantal rechten van betrokkenen, waaronder het recht op een rectificatie, niet meer ingeroepen kunnen worden. Wel kan de betrokkene nog een eigen lezing toevoegen aan de overgebrachte documenten.

Wanneer we kijken naar art. 89 lid 3 AVG dan is daar te lezen dat er bij het verwerken van persoonsgegevens met het oog op archivering in het algemeen belang, in een wet kan worden afgeweken van de in art. 15, 16, 18, 19, 20 en 21 AVG genoemde rechten. In Nederland is die uitzondering geïmplementeerd in het eerdergenoemde art. 45 UAVG.

In overweging 5.10 wijst de rechtbank ook specifiek op dit artikel. Die overweging legt echter een

fout bloot in het denkproces van de rechtbank. Het gaat in dit geschil met het UWV immers helemaal niet om archiefbescheiden die al zijn overgebracht naar het Nationaal Archief. Art. 45 UAVG is in dit geval niet van toepassing. En uit die constatering volgt ook dat de overweging in 5.9 onjuist is. De rechtbank verwijst daarin namelijk naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State over het bewerken van documenten, maar ook die uitspraak gaat expliciet over documenten die al zijn overgebracht naar het Nationaal Archief, en waarop derhalve art. 45 UAVG wel van toepassing is. Zolang documenten nog niet zijn overgebracht is de Archiefwet slechts gedeeltelijk daarop van toepassing, en moet de toegankelijkheid mede beoordeeld worden op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob), de Wet hergebruik overheidsinformatie, en de AVG. De genoemde beperkingen, waaronder het recht op een rectificatie, zijn daarom – zolang er nog niet is overgebracht – niet bij wet uitgesloten. Tot aan het moment van overbrenging kan een betrokkene zich dus wel degelijk beroepen op het recht van rectificatie.

Om te voorkomen dat voorafgaand aan de overbrenging naar het Nationaal Archief allerlei documenten kwijtraken of niet meer vindbaar zijn, bepaalt art. 3 Archiefwet dat de verwerkingsverantwoordelijke (de Archiefwet heeft het dan over de zorgdrager) verplicht is om de nog niet overgedragen archiefbescheiden in een goede, geordende en toegankelijke staat te brengen en te bewaren. De stukken moeten derhalve beschikbaar en raadpleegbaar zijn voor de eigen bedrijfsvoering, en ook voor bijvoorbeeld opvraging op grond van de Wob. Maar dat betekent niet dat het recht op inzage of het recht op rectificatie ineens niet meer toepasselijk zouden zijn. Integendeel zelfs! Art. 3 Archiefwet beoogt vooral dat documenten vindbaar, beschikbaar, leesbaar, interpreteerbaar en betrouwbaar moeten zijn voor degenen die er recht op hebben, vanaf het moment van ontstaan en voor zolang als noodzakelijk. Die plicht ontstaat al vanaf het moment van het ontstaan van alle informatie die een overheidsorganisatie heeft gemaakt of heeft gekregen bij het uitvoeren van zijn taken. De mogelijkheid tot rectificatie draagt juist bij aan de betrouwbaarheid van de documenten.

Op grond van art. 5 Archiefwet zijn zogeheten selectielijsten opgesteld. Daarin is bepaald welke

informatie blijvend bewaard moet worden, en dus na uiterlijk 20 jaar overgebracht zal moeten worden naar het Nationaal Archief. En van alle andere informatie is een maximum bewaartermijn opgenomen waarna die informatie verplicht verwijderd moet worden. De selectielijsten van een organisatie maken op hun beurt weer onderdeel uit van het register van de verwerkingsactiviteiten, zoals benoemd in art. 30 AVG. Met het benoemen van de termijnen waarbinnen de gegevens moeten worden gewist, komt de verwerkingsverantwoordelijke tegemoet aan sub f van dat artikel. Het enkele feit dat een documentsoort of een werkproces voorkomt op de selectielijst of in het register van verwerkingsactiviteiten, maakt echter nog niet dat daarmee de rechten van betrokkenen die zij op grond van de AVG kunnen hebben, ineens niet meer van toepassing kunnen zijn.

Bij een beroep op art. 17 AVG, het recht op gegevenswissing, valt in het derde lid onder sub d te lezen dat het recht niet kan worden ingeroepen indien de verwerking van de persoonsgegevens nodig is met het oog op archivering in het algemeen belang, voor zover door een eventuele verwijdering van informatie het doel van de archivering onmogelijk behaald kan worden of ernstig in het gedrang kan komen. Daarbij moet echter wel worden voldaan aan art. 89 lid 1 AVG. En uit dat artikel volgt dat er op zijn minst waarborgen moeten zijn die er voor kunnen zorgen dat er technische en organisatorische maatregelen zijn getroffen, waaronder pseudonimisering, om de inachtneming van het beginsel van minimale gegevensverwerking te kunnen garanderen. Als het doel van de archivering kan worden bereikt door een maatregel die de identificatie van een betrokkene niet of niet langer toelaat, dan moeten dergelijke maatregelen worden toegepast, aldus de AVG.

Er moet met andere woorden steeds door de verwerkingsverantwoordelijke een afweging worden gemaakt of het langdurig bewaren van persoonsgegevens, waarbij het recht op gegevenswissing is ingeperkt, wel voldoet aan dat beginsel van de minimale gegevensverwerking. En als er mogelijkheden zijn om daaraan tegemoet te komen, dan is men ook verplicht dat te doen. Dus in dit specifieke geval moet er worden afgewogen of de informatie uit telefoonnotities in alle redelijkheid nog steeds relevant zijn, en in de bedrijfsvoering gebruikt moeten wor-

den, en tevens of de informatie niet inmiddels achterhaald is. En mocht blijken dat vernietiging (nog) niet mogelijk is, dan moet gekeken worden naar minder vergaande maatregelen zoals pseudonimisering. Het lijkt erop dat er in dit geschil weliswaar door eiseres een beroep is gedaan op die minimale gegevensverwerking, en ook gevraagd is om bepaalde namen uit de notities weg te lakken, maar dat het UWV daar niet diepgaand op in is gegaan. UWV geeft enkel aan dat ze de telefoonnotities bewaren ten behoeve van het beslissen over de aanspraak op uitkering. Waarom dat ook nog nodig is indien er geen sprake meer is van een lopende uitkering, blijft onduidelijk. Ook onbeantwoord blijft de vraag of een telefoonnotitie een zodanig noodzakelijk onderdeel vormt van het gehele dossier, dat het niet verwijderd zou kunnen worden. In overweging 5.2 lezen we enkel dat eiseres niet heeft aangegeven wat haar belang is bij het recht op gegevenswissing.

In de uitspraak wordt tot slot ook nog verwezen naar een eerdere uitspraak van de Raad van State (ECLI:NL:RVS:2020:2419) waarin de Raad kortgezegd uitspreekt dat het vanwege de selectielijst moeten bewaren van documenten een wettelijke verwerkingsplicht is, waardoor er op grond van art 17 lid 3 sub b AVG überhaupt geen plicht is voor de verwerkingsverantwoordelijke om persoonsgegevens te wissen. Dat sub b kent echter in tegenstelling tot het specifiek voor archivering opgenomen sub d geen verwijzing naar de waarborgen uit art. 89 lid 1 AVG. Het is dus maar zeer de vraag of de Raad van State in haar recente uitspraken gebruik heeft gemaakt van de juiste uitzondering op het recht op gegevenswissing.

mr. dr. M.H. Paapst
Universitair docent Rijksuniversiteit Groningen.

Het antwoord op elke vraag.
Ik **VIND** het.

VIND jij het ook? Kijk op sdu.nl/ikvindhet

Sdu

DE TIJD VOORUIT

JOUW INNOVATIEPARTNER

We zijn voorlopers, altijd op zoek naar wat beter kan. Dat zit in onze genen. Want we weten als geen ander dat de toekomst vandaag begint. Daarom werken we voortdurend aan innovaties die het verschil maken in het werkproces van professionals die ook na morgen relevant willen zijn.

Dat doen we samen met onze klanten. Want alleen dan sluiten onze oplossingen echt aan op hun werkproces. **Nu en in de toekomst.**

ONTDEK HET ZELF OP [SDU.NL/DETIJDVOORUIT](https://www.sdu.nl/detijdvooruit)

Sdu

Abonnementen en -administratie

«JBP» verschijnt 6 maal per jaar op papier en online via opmaat.sdu.nl. «JBP» is ook beschikbaar via contentintegratie. Toegang tot «JBP» via de Sdu Tijdschriften App (Stapp, te downloaden in de App Store en via Google Play) maakt ook onderdeel uit van het abonnement. Stapp is geschikt voor zowel iOS (Apple) als Android (Google).

Voor actuele prijzen, abonnementsvormen en onze leveringsvoorwaarden verwijzen wij u naar sdu.nl of kunt u contact opnemen met onze klantenservice. Abonnementen kunt u afsluiten via sdu.nl of via Sdu Klantenservice. Postbus 20025, 2500 EA Den Haag; tel: (070) 378 98 80; e-mail: sdu@sdu.nl.

Vanwege de aard van de uitgave gaat Sdu uit van een zake-lijke overeenkomst; deze overeenkomst valt onder het algemene verbintenissenrecht. Uw persoonlijke gegevens worden door ons zorgvuldig behandeld en beveiligd. Wij verwerken uw gegevens voor de uitvoering van de (abonne-ments) overeenkomst en om u op uw vakgebied van infor-matie te voorzien over gelijksoortige producten en diensten van Sdu bv. Voor het toesturen van informatie over (nieuwe) producten en diensten gebruiken wij uw e-mailadres alleen als u daarvoor toestemming heeft gegeven. Uw toe-stemming kunt u altijd intrekken door gebruik te maken van de afmeldlink in het toegezonden e-mailbericht. Als u in het geheel geen informatie wenst te ontvangen over pro-ducten en/of diensten, dan kunt u dit laten weten aan Sdu Klantenservice: informatie@sdu.nl. Abonnementen gelden voor minimaal één jaar en hebben een opzegtermijn van twee maanden. Onze uitgaven zijn ook verkrijgbaar in de boekhandel. Voor informatie over onze leveringsvoorwaar-den kunt u terecht op www.sdu.nl.

©Sdu B.V. 2021
Alle rechten voorbehouden.

Behoudens de door de Auteurswet gestelde uitzonderingen, mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd (waaron-der begrepen het opslaan in een geautomatiseerd gegevens-bestand) of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uit-gever. De bij toepassing van art. 16b en 17 Auteurswet wet-telijk verschuldigde vergoedingen wegens fotokopiëren, dienen te worden voldaan aan de Stichting Pro, Postbus 3060, 2130 KB te Hoofddorp (www.stichting-pro.nl). Voor het overnemen van een gedeelte van deze uitgave in bloem-lezingen, readers en andere compilatiewerken op grond van art. 16 Auteurswet dient men zich tevoren tot de uitgever te wenden. Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur(s), redac-teur(en) en uitgevers geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten of onvolkomenheden.

Het al dan niet op verzoek van de redactie aanbieden van uitspraken of artikelen aan «JBP» impliceert toestemming voor openbaarmaking en verveelvoudiging t.b.v. de elektro-nische ontsluiting van (delen van) «JBP» in enige vorm.

Jurisprudentie Bescherming Persoonsgegevens

Redactie

mr. dr. T.F.M. Hooghiemstra
mr. F.C. van der Jagt-Vink
mr. A. de Jong
mr. dr. A.M. Klingenberg
prof. mr. H.R. Kranenburg
mr. dr. J. Nouwt
mr. J.P. van Schoonhoven
mr. K.R.I. van der Zwan (redactiesecretaris)

Redactiesecretariaat

Met «JBP» wordt beoogd zo veel mogelijk interessante uit-spraken op het gebied van de bescherming van persoonsge-gevens (zowel civiel-, straf- en bestuursrechtelijk) te publi-ceren. Indien u beschikt over uitspraken die naar uw oordeel (mogelijk) geschikt zijn voor publicatie in «JBP», verzoekt de redactie u deze te sturen naar jbp@sdu.nl

Uitgever

Annemarie Arts
a.arts@sdu.nl

Redactieadres

Marleen Schouten
M.Schouten@sdu.nl

ISSN: 2213-9672
opmaat.sdu.nl

Citeertitel

«JBP» 2021/x (volnummer uitspraak)

Advertentieacquisitie

Cross Media Nederland
Tim Lansbergen
010-7607324
tim@crossmedianederland.com